

23. november 1950.

I sit skrift FOLKEDOMMEN OVER N.S. side 6 fusker biskop Berggrav stygt bl. a. med liknelsen om den fortapte sønn. (Luk. 15.)

Han skriver om denne liknelse: "Her sies det om bruddet at for faren var sønnen som død." (Uthevet av Berggrav.) Og en linje nedenfor: "Gud anerkjenner altså det uunngåelige brudd."

Uttrykket: Å være som død for en, betyr på norsk intet som helst andet enn at en ikke vil ha noe med vedkommende å gjøre. Og en må ha rett til å gå ut fra at en intelligent mann som Berggrav har vært fullt oppmerksom på dette, og at det er netopp dette han vil ha sagt.

Men i Bibelen står det: "Thi denne min Søn var død og er blitt levende igjen, var tabt og er funden". Faren ansa altså sønnen for død, og det er noe helt andet enn Berggravs: "..... for faren var gutten som død".

Det står intet om at faren hadde brutt med sønnen, det står intet bebreidende ord fra faren til sønnen hverken ved avreisen eller ved hjemkomsten. Faren hadde altså ikke brutt med sønnen fordi om denne reiste hjemmefra. Den eneste bebreidelse i hele liknelsen er farens bebreidelse mot den hjemmeværende sønn, som ville etablere isfront mot sin hjemvendende bror. Berggravs innstilling er som den hjemmeværende søns, og det ville ha vært mere kristelig om han hadde anvent liknelsen på seg selv.

Luk. 15 kap. inneholder intet andet enn liknelsene om det tapte får, den tapte sølvpenge og den fortapte sønn. Alle disse liknelser uttrykker bare glæden over å få det tapte tilbake, og var en revselse til "Farisæerne og de Skriftlærde (som) knurret sig imellem og sagde: Denne tager imod Syndere og æder sammen med dem".

Liknelsen om den fortapte sønn inneholder altså intet som helst om brudd eller straff, men maner derimot sterkt til forsoning. Og det er bare en mann med interesse for "ord med dobbelt bunn" som kan få vridd denne liknelse om til at "Gud altså anerkjenner det uunngåelige brudd". Det er Berggravs men ikke Jesu ord.

Det er typisk for denne manns skrivemåte, at han finner frem de hårdeste bibelsteder, river dem løs fra sin rette sammenheng, siterer disse ordrett og anvender dem på helt andre forhold enn de opprindelig er myntet på, men omskriver og vrir om hvor ordrett gjengivelse ikke passer hans formål.

Slikt er ikke sand kristendom.